

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. et Mgr. Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: **Mgr. V. J. K.**
bytem X
zastoupené Mgr. Michaelou Bartoškovou, advokátkou
se sídlem Litoměřická 834/19d, Praha 9

proti
žalovanému: **Státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví**
se sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, č. j. MZDR 19989/2022-4/PER,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, č. j. MZDR 19989/2022-4/PER, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 23 570 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Michaely Bartoškové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. **Žalobkyně** se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví (dále též „žalovaný“) ze dne 30. 6. 2022, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ze dne 24. 2. 2022, vydané ředitelkou Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále též „Ředitelka SÚKL“ či „prvostupňový správní orgán“ či „služební orgán“). Výrokem I. tohoto rozhodnutí byla žalobkyně odvolána ze služebního místa představené – ředitelky sekce zdravotnických prostředků podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „zákon o státní službě“); výrokem II. bylo rozhodnuto podle § 70 odst. 3 zákona o státní službě, že žalobkyně se s účinností ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejdříve však s účinností ode dne 1. 3. 2022, zařazuje na a) služební místo: Právník REG, ID služebního místa: SSM702, s výkonem služby ve Státním ústavu pro kontrolu léčiv, v sekci registrací, b) v oboru služby: 22 – Legislativa a právní činnost, c) se službou na služebním místě na dobu neurčitou, d) se služebním označením: vrchní rada, e) se služebním působištěm v Praze; výrokem III. byla žalobkyně zařazena do 14. platové třídy, do 7. platového stupně (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný ve vztahu k výroku I. prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že usnesením vlády České republiky č. 783 ze dne 29. 11. 2018 (dále také „usnesení vlády č. 783“) byla s účinností od 1. 1. 2019 schválena systemizace služebních a pracovních míst pro rok 2019, jejíž součástí byl i návrh na provedení systemizačních změn v SÚKL podle § 17 zákona o státní službě, ve znění finálního návrhu systemizace. V důsledku vládou schválené systemizace došlo ze strany SÚKL k jejímu promítnutí do vnitřních organizačních předpisů, a to konkrétně do služebního předpisu č. 13/2018 Organizační změny ve služebním úřadu, čímž skutečně došlo ke zrušení služebního místa ředitele sekce zdravotnických prostředků. Žalovaný uvedl, že proces přijímání systemizace služebních a pracovních míst vládou ČR a přijaté vládní usnesení představují závazný podklad pro rozhodování správních orgánů, k přezkumu takového procesu a přijatého usnesení jsou oprávněny správní soudy, nikoliv správní orgány ve správním řízení. Žalovaný dále ve vztahu k výroku I. prvostupňového rozhodnutí uvedl, že důvod zrušení služebního místa vyplývající z příslušných přehledů navrhovaných změn a jejich důvodu (tj. příloh průvodních dopisů ze dne 4. října 2018 a 22. listopadu 2018) spočívá v tom, že namísto zrušeného služebního místa došlo k vytvoření nového „řadového“ služebního místa ext. ID SSM630, které se dle návrhu systemizace mělo podílet na aktivním vyřizování několika desítek tisíc doposud dlouhodobě nevyřízených úkonů.
3. K námitkám směřujícím proti výrokům II. a III. napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že při zařazení státního zaměstnance podle § 70 odst. 3 zákona o státní službě je nutno státního zaměstnance zařadit k výkonu služby na volné služební místo, na kterém je služba pro něj vhodná. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně podrobně popsal, na základě jakých kritérií posoudil služební místo Právník REG, ID: SSM702 s výkonem služby v SÚKL, v sekci registrací, jako vhodné pro další zařazení žalobkyně. Žalovaný uvedl, že po prostudování podkladů založených ve spise neshledal žádné pochybení při provedení posouzení vhodnosti tohoto služebního místa ve vztahu

k zařazení žalobkyně podle § 70 odst. 3 zákona o státní službě. Sama žalobkyně dle žalovaného žádným způsobem v odvolání nenamítá, že by toto služební místo pro ni nebylo vhodné. Dále žalovaný vypořádal jednotlivé námitky směřující proti výrokům II. a III. prvostupňového rozhodnutí.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně napadené rozhodnutí považuje za předčasné, nepřezkoumatelné, nezákonné, založené na nepravdivých podkladech a za výsledek dlouhodobého účelového jednání obcházejícího zákon. Žalobkyně namítla, že v důsledku napadeného rozhodnutí jí bylo odňato právo řádně vykonávat státní službu na služebním místě představené – ředitelky Sekce zdravotnických prostředků. Namítla, že účelem napadeného rozhodnutí, které potvrdilo prvostupňové rozhodnutí ve výroku II., bylo nezařadit žalobkyni na místo vedoucí právního oddělení na Odboru zdravotnických prostředků.
5. Žalobkyně namítla, že prvostupňové rozhodnutí vydané dne 25. 2. 2022 je předčasné, nezákonné a zmatečné. Rozhodnutím žalovaného datovaného dnem 3. 2. 2022 č.j. MZDR 4317/2022-2/PER bylo bez dalšího zrušeno rozhodnutí SÚKL ze dne 18. 8. 2021 o zařazení mimo výkon služby a řízení bylo zastaveno, toto rozhodnutí však bylo vydáno až dne 7. 3. 2022. Do 7. 3. 2022 zůstávalo v platnosti a účinnosti prvostupňové rozhodnutí ze dne 18. 8. 2021 o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů. Pokud za daného právního stavu bylo vydáno dne 25. 2. 2022 prvostupňové rozhodnutí, jednalo se o rozhodnutí předčasné. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí tuto skutečnost nevzal v úvahu, když vycházel z nesprávného předpokladu, že datum uvedené na jeho vlastním rozhodnutí č.j. MZDR 4317/2022-2/PER (pozn. soudu rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2022 vydané dne 7. 3. 2022) je totožné s datem vydání tohoto rozhodnutí. Žalobkyně to pokládá za účelový krok, neboť v důsledku vydání prvostupňového rozhodnutí dne 25. 2. 2022 nemohlo být vzato v úvahu volné místo vedoucího právního oddělení v Odboru zdravotnických prostředků, které bylo minimálně od 1. 3. 2022 volné a potenciálně vhodné, neboť je zařazeno v útvaru, který žalobkyně před zrušením jejího místa jako představená vedla.
6. Žalobkyně uvedla, že konzistentně v předcházejících řízeních namítala a nadále namítá, že návrh systemizace, organizační změna a odvolání ze služebního místa představené je účelová, obcházející zákon o státní službě, a obsahuje nepravdivé údaje. Pokud by v průběhu schvalování systemizace bylo postupováno zákonným způsobem (zejm. prokázané nepravdivé důvody zrušení místa žalobkyně v odůvodnění systemizace, neschválení Státním tajemníkem v Ministerstvu zdravotnictví, neprojednání s odborovou organizací), ke zrušení místa žalobkyně by nemohlo dojít. Postup SÚKL týkající se přijatých reorganizačních změn vnímá žalobkyně jako ryze účelový, vedeny toliko snahou o odstranění její osoby z pozice ředitelky Sekce zdravotnických prostředků. S uvedenými námitkami nezákonnosti podkladového řízení se žalovaný nevypořádal, respektive se některými z nich výslovně odmítl zabývat, takovým postupem učinil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a nezákonným. Žalobkyně uvedla, že se nejedná obsahově o přezkum usnesení vlády, jak tvrdí žalovaný, ani o přezkum procesu přijetí systemizace. Uvedla, že vznesla věcnou námitku nepravdivosti a nelogičnosti odůvodnění

zrušení místa ředitele Sekce zdravotnických prostředků v návrhu systemizace, žalovaný se s námitkou vypořádává argumentačním útekem, kdy ji klasifikuje jako směřující do procesu přijetí systemizace, což žalobkyně považuje za nezákonný postup (porušení § 89 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu). Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Ads 301/2018-45 ze dne 9. 10. 2019 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 423/2019-70 ze dne 15. 9. 2020.

7. V souvisejícím žalobním bodu žalobkyně podrobně popsala dosavadní průběh řízení týkající se zrušení služebního místa, včetně řízení u Městského soudu v Praze, který rozsudkem č.j. 11 Ad 8/2019-42 ze dne 17. 10. 2019 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2019 (pozn. soudu první rozhodnutí žalovaného vydané ve věci). Žalobkyně namítla, že se prvostupňový orgán v rozporu se závazným právním názorem soudu nevyjádřil k účelovosti řízení, nepravdivým podkladům, porušení služebního předpisu č. 2/2018, popření smyslu služebního zákona, okolnostem předcházejícím vydání rozhodnutí o odvolání z místa představené a označil návrh na dokazování výsledkem svědků za bezpředmětný, když byl povinen žalobkyni nejdříve vyzvat k doplnění. Žalovaný pak námitky žalobkyně ve svém rozhodnutí ze dne 23. 11. 2020 označil za nedůvodné, neboť se týkají procesu schvalování systemizace, k jejímuž přezkumu není žalovaný oprávněn. Žalobkyně namítla, že tento postup a závěry žalovaného považuje za nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti a porušení § 3, § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 správního řádu.
8. Žalobkyně dále namítala, že pokud SÚKL uvedl do svého rozhodnutí další důvody zrušení místa žalobkyně, které nemají oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí, nejedná se o pouhé rozvedení ani bližší popis důvodu změny, neboť nejenom že tyto důvody mění podstatu původního důvodu, ale tvrzení o nových důvodech nemá oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí. Tvrzení ředitelky SÚKL citovaná v rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2021 na str. 34 odst. 2 nejsou ničím podložena, a jedná se o pouhé ničím nedoložené tvrzení. Zároveň z rozvedených, nově uváděných důvodů dle žalobkyně vyplývá, že důvodem zrušení služebního místa byla nespokojenost I. S. s výkonem služby žalobkyně, k takovým účelům ale organizační změny sloužit nemají a nesmí.
9. Žalobkyně namítala, že návrh systemizace obsahuje nepravdivé údaje. Nepravdivost odůvodnění systemizace spočívá v tom, že důvodem zrušení místa žalobkyně je vytvoření nového místa, které se bude podílet na vyřizování tisíců nevyřízených žádostí, tvrzení o tisících nevyřízených žádostech se nezakládá na pravdě a žalobkyně uvedla, že to doložila Příkazem ředitele č. 791/2018 ze dne 13. 9. 2018, ve kterém je uvedeno, že: „404 ohlášení změny údajů osoby (bude zahájeno přednostní zpracování neprodleně po nápravě chybné funkcionality v modulu osob RZPRO), veškerá ohlášení osoby a činnosti po lhůtě byla zpracována, v RZPO jsou nyní pouze ohlášení nová, podána v měsíci srpnu 2018 a dále zpracována v zákonné lhůtě.“ Žalobkyně má za to, že pokud zákon stanoví pro schvalování systemizace určitý postup vyžadující řádné zdůvodnění navrhovaných změn, je povinnosti státních úřadů uvádět v odůvodnění pravdivá tvrzení odpovídající skutečnosti. Žalovaný do dnešního dne nepravdivost odůvodnění systemizace při svém rozhodování vůbec nevzal v potaz. Žalovaný byl povinen návrh systemizace, který obsahuje nepravdivé údaje vrátit SÚKL, a tento návrh neměl být vůbec dále schvalován, resp. neměl se stát podkladem pro usnesení vlády č. 783 ze dne 29. 11. 2018. Žalobkyně tak rovněž namítala, že systemizace nebyla schválena a zdůvodněna postupem dle služebního předpisu č. 2/2018, tedy zákonným postupem.

10. V další námitce k vadám systemizace žalobkyně namítala, že systemizace nebyla schválena státním tajemníkem v Ministerstvu zdravotnictví. Žalobkyně vytýká, že žalovaný do dnešního dne nezaložil do spisu žádný podklad, ze kterého by vyplývalo, že předmětná systemizace byla schválena státním tajemníkem, žalovaný pouze tvrdí, že se tak stalo, že systemizace byla schválena státním tajemníkem i ministrem zdravotnictví, aniž by své tvrzení jakkoli doložil. Žalobkyně navrhla provedení důkazu předložením schválené předmětné systemizace s podpisy státního tajemníka a ministra zdravotnictví. Žalobkyně namítala, že ani u návrhu systemizace ze dne 4. 10. 2018 a ani u návrhu systemizace ze dne 22. 11. 2018 SÚKL ani žalovaný dosud neprokázali, že návrhy systemizace byly schváleny státním tajemníkem v ministerstvu zdravotnictví. Žalobkyně rovněž namítla, že v řízení nebylo dosud vyjasněno, kdo průvodní dopis ze dne 22. 11. 2018 za SÚKL podepsal, neboť na něm není uvedeno jméno, ani příjmení, ani pozice podepisujícího, když žalobkyni je známo, že o podpis I. S. se nejedná.
11. Dále žalobkyně uvedla, že v dopise ze dne 4. 10. 2018 je uvedeno, že návrh roční systemizace nebyl projednán s odborovou organizací z důvodu její neusnášeníschopnosti. Žalobkyně namítala, že se tak stalo v rozporu s § 129 odst. 3, § 130, § 132 odst. 1, 2, 3, a 5 zákona o státní službě. Žalobkyně uvedla, že schválení interního předpisu – organizačního řádu po přijetí usnesení vlády č. 783, který byl schválen odborovou organizací, nelze směřovat s projednáním návrhu systemizace před předložením vládě. V průběhu řízení dosud nebylo objasněno, z jakého důvodu se stala odborová organizace v inkriminovaném období (konec roku 2018, kdy zákonitě dochází k předkládání systemizací služebními orgány) neusnášeníschopnou, tato okolnost je dle žalobkyně jen jednou z dalších skutečností, která vzbuzuje pochybnosti o účelovosti systemizace.
12. Žalobkyně namítala účelovost systemizace a vedení řízení o odvolání z místa představené, a zařazení na místo právníka REG. Žalobkyně uvedla, že se o skutečnosti, že její pozice ředitelky Sekce zdravotnických prostředků je ohrožena, dozvěděla poprvé na osobním jednání s ředitelkou SÚKL, kdy jí byl doporučen postup podle § 60 odst. 2 zákona o státní službě. Žalobkyně tento postup odmítla jako nezákonný, a dne 4. 1. 2018 s ní byla diskutována možnost kontroly ze strany Ministerstva zdravotnictví a zahájení kárného řízení pro případ, že by si přeci jen postup podle § 60 odst. 2 zákona o státní službě nerozmyslela. Kontrola Ministerstva zdravotnictví byla zahájena dne 5. 1. 2018, kárné řízení s žalobkyní bylo zahájeno dne 16. 2. 2018. Žalobkyně uvedla, že kárná komise nebyla dosud schopna provést a založit do spisu žalobkyní navrhované důkazy jednoznačně prokazující její nevinu za skutky, které jí byly v kárném řízení přičítány, v této souvislosti žalobkyně navrhla důkaz spisem kárného řízení sp. zn. SÚKLs63159/2018. Účelovost řízení vyplývá dle žalobkyně i ze skutečnosti, že Ředitelka SÚKL navrhovala provedení zamýšlené systemizace de facto od května 2018 s účinností od června 2018, což s ohledem na § 18 služebního zákona není možné. Dle žalobkyně je evidentní, že Ředitelka SÚKL předkládala opakovaně návrh systemizace, který byl v rozporu se zákonem a byla opakovaně (dopisem státního tajemníka ze dne 9. 5. 2018 a 21. 5. 2018) vyzvána k odstranění nezákonnosti svého návrhu a provedení změny až s řádnou systemizací pro rok 2019. Z dopisu ministra zdravotnictví č.j. MZDRP011HRBB ze dne 16. 5. 2018 dle žalobkyně vyplývá, že ze strany ministra byl činen nátlak na státního tajemníka, aby porušil § 18 služebního zákona a schválil zrušení místa žalobkyně s účinností již od 1. 7. 2018. Žalobkyně namítala, že vůči ní bylo postupováno diskriminačním způsobem.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

13. V dalším žalobním bodě týkajícím se dokazování a výsledků svědků žalobkyně uvedla, že ve správním řízení navrhla výslechy osob (P. Š., vedoucího personálního oddělení, sekretárky, I. S., P. J., M. J.), prvostupňový orgán přistoupil k provedení důkazu výsledkem svědků dne 11. 3. 2021 mimo ústní jednání. Ačkoli žalobkyně navrhovala předložení důkazů listinami – originály žádostí o odvolání z funkce ředitelky SZP, které jí nutil podepsat P. Š., I. S. a P. J. a předložení mobilního telefonu k nahlédnutí do SMS zprávy, která prokazovala den konání schůzky s I. S., nebylo jí to umožněno a ústní jednání nebylo nařízeno. Žalobkyně uvedla, že výslechy svědků potvrdily tvrzení žalobkyně o nátlaku ze strany P. J., vedoucího kabinetu ministra zdravotnictví, když sekretárka SZP potvrdila jeho fyzickou přítomnost v budově SÚKL v kanceláři žalobkyně při vyhraném rozhovoru. Po provedených výsleších žalobkyně získala pochybnosti o důvěryhodnosti svědka P. Š., P. J. a I. S., žalobkyně také napadla samotný průběh výslechů, kdy služební orgán „skákal“ svědkům do řeči. Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 22. 12. 2021 konstatoval, že výslechy byly provedeny v rozporu se zákonem, když svědkům nebylo umožněno souvisle a spontánně vypovídat k předmětné věci, a že je nutné je buď správným způsobem opakovat nebo odůvodnit, proč nemohou do řízení přinést nové informace či sloužit jako důkaz. Prvostupňový správní orgán poté v prvostupňovém rozhodnutí výslechy svědků odmítl zopakovat zákonným způsobem a označil je za bezpředmětné. Žalobkyně namítla nedostatečnost zdůvodnění postupu správního orgánu, který nejprve považoval provedení důkazů výsledkem svědků za nadbytečné, vzápětí je provedl a po jejich odmítnutí žalovaným z důvodu nezákonného průběhu je odmítl opakovat pro jejich bezpředmětnost. Ve výše uvedeném žalobkyně rovněž spatřovala účelovost.
14. Dále žalobkyně uvedla, že podala stížnost na postup SÚKL ohledně poskytnutí jejích osobních údajů jednotlivým svědkům v řízení a způsobu vedení spisů. Stížnost byla oddělením auditu a kontroly vyhodnocena jako důvodná a byla přijata opatření k nápravě, dle žalobkyni ovšem došlo pouze k částečné nápravě namítaného porušení zákona, žalobkyně se proto k vyrozumění o prošetření stížnosti vyjádřila a požadovala výmaz svých osobních údajů z protokolů svědků a uvedení postupu SÚKL do souladu s GDPR a zákonem. Žalobkyně namítala, že prvostupňový správní orgán se nesouhlasem se způsobem vyřízení stížnosti do dnešního dne nezabýval, a i přesto vydal další svá rozhodnutí ve věci. Žalobkyně nesouhlasila ani s postupem žalovaného, jímž došlo k vydání napadeného rozhodnutí přesto, že stížnost žalobkyně nebyla SÚKL řádně vyřízena.
15. V dalším žalobním bodě žalobkyně obsírně popsala skutečnosti svědčící o podjatosti I. S., R. M. a P. Š.. Uvedla, že žalovaný dosud odmítl veškeré námitky ohledně podjatosti I. S. s odkazem na § 14 odst. 3 zákona o státní službě s tím, že I. S. jako vedoucí služebního úřadu je jako jediná oprávněna rozhodovat o odvolání ze služebního poměru. Žalobkyně namítla, že právní úprava obsažená v § 14 odst. 3 zákona o státní službě je protiústavní, když porušuje čl. 36 Listiny základních práv a svobod, a připouští zásah do práva žalobkyně na spravedlivý proces. Žalobkyně namítala, že se žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu vůbec nevypořádal s námitkou žalobkyně o tom, že prvostupňový orgán nesplnil svou povinnost uvedenou v § 14 odst. 5 správního řádu a neurčil za P. Š. jinou úřední osobu, která není ve vztahu podřízenosti, žalovaný neshledal vadnou ani skutečnost, že P. Š. komunikoval s žalobkyní v řízení nadále, ačkoli byl z projednávání řízení vyloučen.

16. Další námitky žalobkyně se týkaly výroku II. a III. prvostupňového rozhodnutí, kterými byla žalobkyně zařazena na služební místo právník REG a do příslušné platové třídy. Žalobkyně namítala, že služební orgán při rozhodování ohledně zařazení žalobkyně na místo právníka REG postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, když neaktualizoval informaci od žalobkyně o tom, zda by souhlasila se zařazením na služební místo v nižší platové třídě a vycházel z více jak 2 roky starého podkladu (pozn. soudu nesouhlas žalobkyně se zařazením do 13. platové třídy ze dne 20. 12. 2019). Žalobkyně uvedla, že mohla uvítat, aby k jejímu zařazení došlo bezprostředně po konci rodičovské dovolené, v době od 30. 12. 2021 do 9. 3. 2022 se nacházela v postavení zaměstnance postaveného mimo výkon služby z organizačních důvodů, služební orgán pro ni v této době volné vhodné služební místo nehledal, tento postup je dle žalobkyně v rozporu s čl. 45 metodického pokynu č. 2/2019 náměstka ministra vnitra pro státní službu, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru. V této souvislosti žalobkyně namítala, že v období od 30. 12. 2021 do 9. 3. 2022 došlo k vyhlášení výběrových řízení na pozici Manažer mezinárodní agendy CAU v Sekci cenové a úhradové regulace a na pozici vedoucí Oddělení úhrad zdravotnických prostředků, služební orgán tak měl postupovat podle čl. 3 odst. 1 a 3 metodického pokynu č. 1/2019 náměstka ministra vnitra pro státní službu, kterým se stanoví podrobnosti k provádění výběrových řízení. Žalobkyně navrhla provedení důkazu listinou – předložením spisů výběrového řízení na pozici manažer mezinárodní agendy CAU a vedoucí Oddělení úhrad zdravotnických prostředků i ověření skutečnosti, zda bylo služebním orgánem postupováno podle metodického pokynu č. 1/2019.
17. Dále žalobkyně namítala, že služební orgán postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, když vycházel z neúplných podkladů – tabulky Přehled neobsazených míst v SÚKL ke dni 1. 3. 2022 ve 14. platové třídě vyhotovený dne 23. 2. 2022. Žalobkyně uvedla, že nenapadá skutečnost, že se služebnímu orgánu nakonec podařilo pro žalobkyni místo najít, ale skutečnost, že na něj byla zařazena nepřezkoumatelným, tedy nezákonným způsobem. Žalobkyně odkázala na čl. 62 odst. 2 a 3 metodického pokynu č. 2/2019 náměstka ministra vnitra pro státní službu, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, a ze kterého vyplývá, že: „(2) *Vhodnost konkrétního služebního místa pro určitého státního zaměstnance musí služební orgán posoudit předem a vždy individuálně na základě různých v úvahu přicházejících kritérií (viz článek 63 tohoto metodického pokynu). Úvahy o posouzení vhodnosti služebního místa spolu se závěry z toho vyplývajících musí být součástí odůvodnění rozhodnutí o převedení státního zaměstnance (§ 68 odst. 3 SR); (3) Rozhodnutí o převedení musí být rovněž založeno na relevantních podkladech, které budou jako podklady pro vydání rozhodnutí součástí spisového materiálu – jde o podklady, které budou dokládat počet a druh volných služebních míst v témže služebním úřadě, tzn. jejich seznam (např. formou seznamu se specifikací volných služebních míst nebo výpisu z evidence obsazovaných služebních míst informačního systému o státní službě, popř. z personálního systému), přičemž konkrétní podklad musí dokládat, jaká konkrétní volná služební místa jsou aktuálně (v době rozhodování) k dispozici; je-li však služebnímu orgánu známo, že nějaké služební místo v době rozhodování ještě neexistuje, ale že bude existovat v době převedení, měl by je do svých úvah zahrnout (např. vydává před koncem kalendářního roku rozhodnutí o převedení s účinností od 1. ledna následujícího roku z důvodu, že služební místo státního zaměstnance bude na základě systemizace zrušeno dnem 31. prosince, ale současně ví, že 1. ledna vznikají nová služební místa). Součástí spisu musí být též další podklady, na jejichž základě služební orgán posuzuje vhodnost služebního místa, týkající se osoby státního*

zaměstnance (zejména dokumenty z jeho osobního spisu, např. doklady o vzdělání, charakteristiky služebních míst, na kterých byl dosud zařazen, služební hodnocení apod. – lze řešit i tím, že osobní spis bude na dobu řízení o převedení učiněn přílohou správního spisu ve věci převedení ve smyslu § 17 odst. 1 SŘ).“ Žalobkyně namítala, že povinností služebního orgánu bylo založit do spisu podklad o počtu a druhu volných služebních míst, jejich seznam, tj. všech volných míst, jak ve 14. platové třídě, tak i nižší, případně i vyšší platové třídě. Dle žalobkyně služební orgán nepostupoval v souladu s metodickým pokynem č. 2/2019 náměstka ministra vnitra pro státní službu, pokud součástí spisu jsou jen podklady dle čl. 62 odst. 4 a 5, tedy které se již zabývají pouze volnými vhodnými služebními místy, a nikoliv podklady dle čl. 62 odst. 3 metodického pokynu, které dokládají všechna volná služební místa. Žalobkyně uvedla, že není schopná, a ani žalovaný nemůže být schopný přezkoumat rozhodnutí služebního orgánu. Rozhodnutí žalovaného je tak založeno na neúplných podkladech a je nepřezkoumatelné. Žalobkyně dále namítala, že služebnímu orgánu již v době vyhotovení podkladu ze dne 23. 2. 2022 bylo známo, že dojde k uvolnění služebního místa Vedoucí právního oddělení na odboru zdravotnických prostředků, tedy na útvaru, jehož byla žalobkyně před zrušením jejího služebního místa představenou, neboť k podání žádosti o skončení služebního poměru paní J. N. došlo 7. 2. 2022 a k 1. 3. 2022 již J. N. nebyla státním zaměstnancem SÚKL. Dle žalobkyně tak podklad Přehled volných služebních míst ve 14. platové třídě v SÚKL ke dni 1. 3. 2022 nebyl úplný, a tedy je vadný. K zařazení na místo právníka REG došlo nepřezkoumatelným způsobem.

18. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že systemizace služebních a pracovních míst v SÚKL byla schválena usnesením vlády č. 783, přičemž se jedná o právní akt vrcholného orgánu výkonné moci, který je pro správní orgány závazný. Správní orgány nejsou dle právního řádu České republiky oprávněny přezkoumávat zákonnost usnesení vlády, ani zákonnost procesu předcházejícího jeho vydání (v tomto případě procesu schvalování systemizace služebních a pracovních míst). Žalobkyně se nesprávně domnívá, že je povinností správních orgánů přezkoumávat vládou schválenou systemizaci, když dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek, č. j. 8 Ads 301/2018-45, ze dne 9. 10. 2019, a rozsudek, č. j. 4 Ads 423/2019-70, ze dne 15. 9. 2020) vyplývá, že systemizace a změna organizační struktury podle zákona o státní službě jsou závaznými podklady pro rozhodnutí ve věcech služby, které jsou oprávněny přezkoumávat správní soudy (nikoli správní orgány). Žalovaný upozornil, že ačkoliv žalobkyně v bodu č. 27 žaloby tvrdí, že její námitky se obsahově netýkají přezkumu usnesení vlády ani přezkumu procesu přijetí systemizace, toto tvrzení žalobkyně vzápětí sama vyvrací, když části VII. a XIII. žaloby se právě týkají systemizace a procesu jejího přijetí, a dokonce jsou tak výslovně nadepsány. Žalovaný rovněž uvedl, že předmětné správní řízení je značně nepřehledné s ohledem na jeho dosavadní procesní průběh (prvostupňové rozhodnutí ze dne 24. 2. 2022 ve vztahu k výroku I. je již v pořadí čtvrtým rozhodnutím ve věci), vzhledem k nevídanému rozsahu spisového materiálu proto nelze zcela vyloučit, že by ze strany žalovaného mohlo přehlédnutím dojít k procesní nepřesnosti. Dle názoru žalovaného však nedošlo k žádné procesní chybě, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný odmítl námitky žalobkyně a odkázal na svá předchozí rozhodnutí a jejich odůvodnění, zejména pak na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
19. **Žalobkyně** v replice ze dne 17. 1. 2023 zopakovala svá tvrzení učiněná v žalobě, dodala že kárné řízení vedené se žalobkyní bylo usnesením Kárné komise I. stupně ze dne 26. 9. 2022 zastaveno, neboť nebylo prokázáno spáchání skutků, ze kterých byla žalobkyně kárně

obviněna. Závěrem žalobkyně uvedla, že o účelovosti zařazení žalobkyně na pozici právníka REG svědčí i skutečnost, že SÚKL zveřejnil vyhlášení výběrového řízení na místo ředitele Sekce (regulace) zdravotnických prostředků, a to právě v prvním možném termínu, kdy nemusí žalobkyní na tuto pozici automaticky „vrátit“, neboť již není zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů, ale je zařazena na jiné „vhodné“ místo právníka REG.

20. **Žalovaný** na výzvu soudu reagoval přípisem ze dne 1. 8. 2024, v němž upozornil, že žalovaný obdržel podnět od ministra zdravotnictví ze dne 19. 1. 2018 na kárné řízení se žalobkyní, a to zejména s ohledem na množství včas nevyřízených žádostí, které obdržel odbor žalobkyní řízenou. S ohledem na uvedený podnět byl žalovaný nucen přistoupit k řešení zjištěné situace, vydáním opatření byla stabilizovány týmy, které se věnovaly vyřízení žádostí. Svá tvrzení žalovaný doložil přílohami k podání.

III. Ústní jednání

21. Na prvním ústním jednání ve věci dne 21. 8. 2024 právní zástupce žalobkyně odkázal na žalobu a písemná podání zaslaná soudu. Taktéž žalovaný v přednesu odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a na svá vyjádření k žalobě.
22. Soud vysvětlil účastníkům, že při přípravě na jednání zjistil, že část spisové dokumentace správního spisu nebyla soudu zaslána, a proto se předsedkyně senátu obrátila přímo na zástupce prvostupňového správního orgánu se žádostí, aby byla doposlána. Soud proto k důkazu přečetl prvostupňovým správním orgánem doložené listiny k vyjádření ze dne 1. 8. 2024, jež nebyly součástí správního spisu a jimiž bylo prokazováno tvrzení správních orgánů ohledně důvodu přijetí systemizace, resp. existence deseti tisíců nevyřízených žádostí o notifikaci zdravotních prostředků; a to dopis ministra zdravotnictví ze dne 19. 1. 2028 s přílohami (zejména výčtem spisových značek nevyřízených žádostí); výpisem z organizačního řádu SÚKL platným od 1. 1. 2019 s konkrétním výčtem agend Oddělení notifikace zdravotních prostředků a Oddělení registrace osob a odborných posudků; grafické schéma organizační struktury SÚKL platné od 1. 10. 2018; Seznam stížností a podnětů, které SÚKL evidoval, mj. i ohledně žádostí o notifikaci zdravotnického prostředku v letech 2015 až do současnosti; Evidence žádostí z registru zdravotnických prostředků (RZPRO) za období od 1. 1. 2015 až do 31. 8. 2018.
23. Ke čteným listinám uplatnila žalobkyně následující připomínky; v případě dopisu ministra zdravotnictví ze dne 19. 1. 2028 sporovala v něm obsažené tvrzení o zahájení kárného řízení s ní, resp. nepopírala, že proti ní bylo zahájeno kárné řízení, nicméně považovala za potřebné soudu sdělit, že kárné řízení s ní bylo ukončeno, aniž by byla shledána kárně vinnou, což prokazovala předložením usnesení o zastavení kárného řízení. Soud k důkazu přečetl žalobkyní na ústním jednání dodané usnesení o zastavení kárného řízení ze dne 26. 9. 2022, č. j. SÚKL207159/2022, k čemuž žalovaný akcentoval, že by žalobkyně nebyla shledána kárně vinnou za skutky, přesto kárná komise konstatovala, že v rozhodném období v Sekci zdravotnických prostředků nebyly dodržovány zákonné lhůty při vyřizování podání, což vedlo k hromadění významného počtu nevyřízených žádostí (viz strana 7 usnesení).
24. Žalobkyně rovněž k Evidenci žádostí z registru zdravotnických prostředků (RZPRO) uplatnila výtku, a to vůči jejímu závěru obsaženému ve Vysvětlivkách, neboť zde bylo dle

jejího tvrzení nepravdivě uvedeno, že byl ze strany SÚKL přijat krizový plán vyřizování žádostí; nicméně dle žalobkyně žádný krizový plán nebyl vypracován, natož uplatňován.

25. Dále soud k důkazu přečetl výtah z organizačního řádu SÚKL s výčtem agend jednotlivých oddělení, a to v platném znění před systemizací, zejména co se týče Odboru registrace a notifikace a jeho Oddělení Notifikace zdravotnických prostředků; Oddělení registrace osob; výtah z organizačního řádu SÚKL s výčtem agend jednotlivých oddělení, a to v platném znění po systemizaci, zejména co se týče Odboru zdravotnických prostředků a jeho Oddělení notifikace zdravotnických prostředků a Oddělení registrace osob a odborných posudků; charakteristiky služebních míst (i) ředitele Sekce zdravotnických prostředků; (ii) právník v oddělení právním a přestupkovém; (iii) právník REG, vrchní rada, odbor legislativa a právní činnost s účinností od 1. 1. 2021. Žalobkyně uvedla, že neví, proč byla doložena listina shora označena (ii), neboť obsahovala charakteristiku právníka právního a přestupkového odboru, avšak ona na přestupkovém oddělení nepracovala. Žalovaný vysvětlil, že si je vědom skutečnosti, na niž žalobkyně upozornila, ale touto listinou se snažil soudu předložit co nejpřesnější organizační náplň činnosti žalobkyně. Poté žalovaný předložil soudu listinu, resp. sjetinu z PC, nazvanou *Historie pracovních míst, zaměstnanec: J. K. V. Mgr. 41880*, jež soud k důkazu přečetl a v němž byl obsažen úplný výčet veškerých pracovních pozic, které žalobkyně u SÚKL od 1. 11. 2012 do současnosti zastávala.
26. Soud k důkazu pro nadbytečnost neprovedl žalobkyní navrhované správní spisy, týkající se jejího kárného řízení a výběrových řízení, neboť uvedené spisy dle názoru soudu nejsou pro rozhodnutí ve věci zapotřebí, jelikož s ohledem na níže předestřený právní názor soudu nemají přesah k předmětu řízení v dané věci. Taktéž nebyly čteny k důkazu žádost o poskytnutí informací žalobkyně adresovaná SÚKL ze dne 13. 10. 2018 a rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 8. 12. 2020, č. j. MZDR 54057/2020-2/PRO, jímž bylo zrušeno rozhodnutí SÚKL, kterým byla žádost o informace žalobkyně odmítnuta, a to opět z důvodu nadbytečnosti, jelikož informační řízení se zcela míjí s předmětem nyní přezkoumávaného řízení.
27. K důkazu soud naopak přečetl žalobkyní doložený Služební předpis náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2018 ze dne 28. srpna 2018, kterým se mění služební předpis náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2017, jehož obsahem jsou pravidla předkládání systemizace služebních a pracovních míst, jejich změn, úprav a aktualizací, a návrhů organizační struktury a jejich změn ve služebním úřadu. Taktéž byl čten podstatný obsah Metodického pokynu náměstka Ministra vnitra č. 1/2019, kterým se stanoví podrobnosti k provádění výběrových řízení a Metodický pokyn náměstka Ministra vnitra č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, jako vnitřními předpisy služebního orgánu.
28. K dotazu soudu jak žalobkyně, tak zástupce žalovaného učinili nesporným, že žalobkyně ukončila rodičovskou dovolenou dne 29. 12. 2021. Soud s ohledem na časovou tíseň, jelikož rozhodující senát měl nařízeno další ústní jednání v jiné věci, musel odročit ústní jednání za účelem přednesu závěrečných řečí a vyhlášení rozsudku ve věci.
29. V odročeném jednání bylo pokračováno dne 28. 8. 2024, na kterém žalovaný navrhl soudu k důkazu provést listiny k prokázání zákonnosti postupu správního orgánu při přijímání systemizace pro rok 2019.

30. Soud k důkazu přečetl žalovaným předložené listiny, a to dopis státního tajemníka Ministerstva zdravotnictví ze dne 9. 10. 2018 adresovaný náměstkovi ministra vnitra pro státní službu, v němž jej informoval o předložení návrhu roční systemizace Ministerstva zdravotnictví a podřízených služebních úřadů, a to s účinností od 1. 1. 2019. Čteny byly i listiny nazvané Seznam akcí a Historie dokumentu, z nichž vyplynulo, že finální verze systemizace byla zaslána prostřednictvím systému OSYS, prošla schvalovacím procesem, jenž vyvrcholil jejím schválení Vládou ČR, a to usnesením č. 783 ze dne 29. 11. 2018.
31. Ke čteným listinám se právní zástupce žalobkyně vyjádřil tak, že žalobkyně je přesvědčena, že existovaly dva návrhy systemizace, přičemž z na ústním jednání čtených listin není zřejmé, jaký návrh systemizace byl Vládou ČR skutečně přijat.
32. V závěrečných řečech jak právní zástupce žalobkyně, tak žalovaný stručně shrnuli podstatné argumenty ve věci. Právní zástupce žalobkyně soudu rovněž doložil písemný závěrečný návrh, spolu s písemným vyjádřením žalobkyně, v němž byly rovněž toliko zrekapitulovány uplatněné námitky ve věci a veškeré listiny, na něž bylo odkazováno, byly součástí správního spisu.

IV. Posouzení žaloby

33. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyni vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná.
34. Dle § 61 odst. 1 zákona o státní službě *se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě (...) c) v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace, (...).*
35. Dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě *nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až i) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 nebo § 75 odst. 2 zařazen na volné služební místo, protože žádné vhodné není volné, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.*
36. Dle § 17 odst. 1 zákona o státní službě zejména platí, že *systemizace vychází ze závazných pravidel pro organizaci služebních úřadů tak, aby byl zajištěn řádný výkon působnosti služebního úřadu, a stanoví pro každý služební úřad a) počet služebních míst státních zaměstnanců, kteří nejsou představenými, klasifikovaných platovými třídami, b) počet služebních míst představených klasifikovaných platovými třídami. Dle odstavce 2 platí, že návrh systemizace vypracuje Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí na základě návrhů služebních orgánů, které mu je v termínu stanoveném Ministerstvem vnitra předkládají prostřednictvím příslušných ústředních správních úřadů. Při vypracování návrhu systemizace ministerstva nebo jemu podřízeného služebního úřadu se postupuje v součinnosti s příslušným členem vlády, v případě systemizace Úřadu vlády v součinnosti s vedoucím Úřadu vlády, a pokud jde o část systemizace týkající se státních zaměstnanců zařazených v útvaru podřízeném členovi vlády, s tímto členem vlády. Podle odst. 3 stejného ustanovení systemizaci schvaluje vláda na následující kalendářní rok. Návrh systemizace předkládá vládě ministr vnitra. Vláda je oprávněna upravit v souvislosti se schvalováním systemizace organizační strukturu služebního úřadu.*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

37. Dle § 18 zákona odst. 1 zákona o státní službě platí, že *změnou systemizace se rozumí změna údajů podle § 17 odst. 1 provedená poté, co systemizace nabyla účinnosti*. Podle odst. 2 stejného ustanovení *změna systemizace, která spočívá ve změně počtu služebních míst, objemu prostředků na platy státních zaměstnanců a zaměstnanců na služebních místech nebo změně platové třídy, v níž je zařazeno služební místo, o více než jednu třídu dolů nebo o dvě třídy nahoru, je přípustná, jen dojde-li ke změně působnosti služebního úřadu nebo k podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace schválena*. Podle odst. 3 ustanovení § 17 odst. 2 a 3 se na vypracování návrhu změny systemizace a jeho předložení tomu, kdo změnu systemizace schvaluje, použije obdobně. Podle odst. 4 změnu systemizace schvaluje vláda. Podle odst. 5 změnu systemizace schvaluje Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí, spočívá-li změna systemizace ve a) změně platové třídy, v níž je zařazeno služební místo, b) zřízení služebního místa na dobu určitou, c) změně počtu služebních míst v souvislosti s postupem podle § 171, d) změně počtu služebních míst na základě rozhodnutí vlády, e) změně počtu služebních míst, která nemá dopad na počet služebních míst přepočtených na celou stanovenou služební dobu, nebo f) změně objemu prostředků na platy státních zaměstnanců a zaměstnanců na služebních místech.
38. Konečně, podle § 19 odst. 1 zákona o státní službě platí, že *služební orgán zpracuje podle systemizace návrh organizační struktury služebního úřadu nebo její změny a prostřednictvím příslušného ústředního správního úřadu jej předloží Ministerstvu vnitra k vyjádření*. Nevyjádří-li se Ministerstvo vnitra k návrhu do 30 dnů od jeho předložení, považuje se návrh za schválený. Pokud služební orgán nezohlední vyjádření Ministerstva vnitra, může Ministerstvo vnitra návrh předložit k rozhodnutí vládě, jinak se po uplynutí 15 dnů od vyjádření považuje návrh za schválený.
39. S ohledem na vzájemnou provázanost žalobních námitek soud nejprve vypořádá výtky žalobkyně směřující proti návrhu na schválení systemizace a proti průběhu procesu schválení systemizace. Žalobkyně namítala nezákonnost podkladů napadeného rozhodnutí, konkrétně nezákonnost návrhu systemizace schváleného usnesením vlády č. 783 ze dne 29. 11. 2018, neboť odůvodnění návrhu systemizace týkající se místa žalobkyně obsahuje nepravdivé údaje. Žalobkyně měla za to, že zrušení (jejího) služebního místa představené – ředitelky Sekce zdravotnických prostředků na základě systemizace, bylo provedeno účelově s jediným cílem, a to odstranit ji z funkce za každou cenu.
40. Nejvyšší správní soud se přezkumem rozhodnutí navazujícího na systemizaci zabýval zejména v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018-45, č. 3945/2019 Sb. NSS, ve kterém dospěl k závěru, že systemizace je závazným podkladovým aktem pro rozhodnutí ve věcech státní služby, který správní soud přezkoumá v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. Na tento rozsudek navázal kasační soud např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, dle kterého soud „v rámci přezkumu příslušného rozhodnutí vlády České republiky o systemizaci a navazujícího služebního předpisu byl v dané věci oprávněn toliko posoudit, zda byly **schváleny zákonným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu**. Takto vymezený rozsah přezkoumání závazných podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě odpovídá roli vymezené správním soudům. Jejich úkolem totiž není hodnotit vhodnost a efektivitu organizační struktury státní služby, neboť tím by nepřípustně zasahoval do prostoru vymezeného výkonem moci. Povinností správních soudů jako ochránců veřejných subjektivních práv je náležitě

posoudit, zda příslušná systemizace a organizační struktura služebního úřadu nejsou ve vztahu k následnému rozhodnutí ve věcech státní služby výrazem libovůle služebních orgánů. Posouzení této eventuality ze strany soudní moci zároveň poskytuje určitou ochranu před nežádoucími zásahy do apolitického fungování státní služby, kterého se stěžovatel dovolává.“ (obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Ads 113/2020-55, ze dne 13. 11. 2023, č. j. 3 Ads 269/2022-36 či ze dne 16. 5. 2024, č. j. 7 Ads 341/2022-32). V rozsudku ze dne 29. 8. 2018, č. j. 2 As 68/2017-42, Nejvyšší správní soud uvedl, že „veřejná správa, a tedy i ozbrojený sbor jako její specifická součást, má v mezích zákona široký prostor pro uspořádání své organizační struktury dle aktuálních potřeb. V mezích, v jakých to zákon umožňuje, je konkrétní podoba této organizační struktury věcí manažerského a velitelského rozhodnutí k tomu příslušných funkcionářů. Správní soudy by zkoumaly důvody, účelnost, vhodnost a další věcné parametry zvolené organizační struktury jen ve výjimečných případech, například v souvislosti s konkrétními a vážné pochybnosti vyvolávajícími podezřeními, že zvolená organizační struktura či její změna má sloužit k šikaně či diskriminaci a ve skutečnosti nemá žádný rozumný důvod.“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soud sp. zn. 4 Ads 423/2019). V návaznosti na citovanou judikaturu soud shrnuje, že ve věci je nutno zjistit a posoudit, z jakého důvodu byla žalobkyní sporovaná systemizace a navazující služební předpisy činěny a zda jejich tvrzený cíl (tj. zeštíhlení a zefektivnění činnosti) byl cílem skutečným či pouze domnělým, vedený snahou o zakrytí šikanózního či diskriminačního jednání ze strany služebního orgánu vůči žalobkyni. Dospěl-li by soud k závěru, že úprava změn systemizace a/nebo organizační struktury zásadně sledovala jiný než deklarovaný cíl, jednalo by se o akt libovůle, pro který by musely správní soudy z uvedených důvodů považovat závazný podklad pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí za nezákonný.

41. Soud tedy v dané věci musí ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám posoudit, zda předmětná systemizace ve vztahu ke zrušení původního služebního místa žalobkyně odpovídá zákonem stanovenému postupu a správními orgány deklarovanému účelu. Soud toliko připomíná, že žalobkyně byla přesvědčena, že cílem systemizace bylo jen a pouze její odstranění z pozice ředitelky Sekce zdravotnických prostředků. Mezi účastníky řízení přitom nebylo sporu o tom, že žalobkyně před sporovanou systemizací byla zařazena na pracovním místě č. SSM475 v postavení ředitelky Sekce zdravotnických prostředků, pod níž spadal Odbor registrace a notifikace, který byl tvořen třemi odděleními, a to: Oddělením notifikace; Oddělením registrace osob a Oddělením vyhledávání odborných posudků a certifikace volného prodeje, což vyplývá i ze správního spisu. Správními orgány deklarovaným důvodem, pro který bylo přikročeno k systemizaci dané Sekce, byla její složitá a nevyhovující organizační struktura, která způsobila vznik vysokého počtu nedodělků, jenž musel být co nejdříve a co nejefektivněji vyřešen. V Sekci zdravotnických prostředků se totiž v roce 2018 vyskytly desetitisíce nevyřízených žádostí o notifikaci zdravotnického prostředku, což vedlo k řadě stížností na její nečinnost. To, že Odbor registrace a notifikace, resp. jeho Oddělení notifikace zdravotnických prostředků, vykazoval vysoké množství nevyřízených žádostí o notifikaci zdravotnického prostředku má soud za prokázané z dopisů ministra zdravotnictví ze dne 19. 1. 2018 a jeho příloh (se seznamy spisových značek žádostí, jež nebyly řádně včas vyřízeny), z dopisu ministra zdravotnictví ze dne 16. 5. 2018, z Příkazu ředitele č. 791/2018 nazvaného – Opatření ke zjištění z kontroly č. KON/1/2018 provedené Ministerstvem zdravotnictví ČR, ze Seznamů stížností a podnětů za roky 2015 až 2022. Přičemž konkrétně z Příkazu vyplývají konkrétní souhrnné údaje, že v případě žádostí o notifikaci zdravotnického prostředku zde

bylo ke dni 20. 8. 2018 evidováno celkem 39 428 nevyřízených žádostí o notifikaci zdravotnického prostředku dle § 33; dále 863 nevyřízených žádostí o notifikaci zdravotnického prostředku dle § 31; rovněž tak 404 nevyřízených ohlášení změny údajů osob. Uvedené údaje ostatně vyplývají i z listiny Evidence žádostí z registru zdravotnických prostředků (RZPRO), proti níž se sice žalobkyně na ústním jednání ohradila, nicméně její výtky směřovala toliko do textu závěru obsaženého ve Vysvětlivkách, neboť zde bylo dle jejího přesvědčení nepravdivě uvedeno, že byl ze strany SÚKLu přijat krizový plán vyřizování žádostí. Žalobkyně však nespороvala pro rozhodnutí podstatnou skutečnost, a to že by v listině obsažená konkrétní čísla nevyřízených žádostí byla nesprávná. Naopak je pro rozhodnutí soudu v dané věci zcela irelevantní, zdali byl ze strany správních orgánů přijat či realizován krizový plán.

42. Soud na tomto místě odkazuje na prvostupňové správní rozhodnutí, v němž zejména na straně 7 prvostupňový správní orgán pregnantně shrnul účel sporované systemizace následujícím způsobem: „... cílem této reorganizace bylo zefektivnění a zjednodušení stávající struktury řízení, a to odstraněním jednoho stupně řízení a sloučením několika oddělení. Jednalo se o proaktivní řešení neuspokojivé situace v organizační struktuře sekce a o revitalizaci efektivitu jejího řízení. Z pohledu strategického řízení a plánování bylo třeba přijmout organizační změny k zajištění opatření k ozdravení a optimalizaci chodu útvaru, tak aby mohl dosahovat požadovaného pracovního výkonu a výsledků. Dosavadní způsob řízení Sekce zdravotnických prostředků byl z pohledu efektivitu nevyhovující a příliš komplikovaný, a to s ohledem na celkově nízký počet systemizovaných míst. Původně nastavený systém řízení sekce měl negativní dopad nejen na SÚKL, ale i na celý rezort zdravotnictví. Díky složité organizační struktuře, v té době u tak malého útvaru, docházelo ke zdlouhavému procesu schvalování výstupů, a to mělo za následek desetitisíce nevyřízených žádostí, které nebylo možno flexibilně řešit.“ Soud konstatuje, že shora citovaný účel systemizace se plně promítl do provedené systemizace.
43. Soud tedy má v dané věci za prokázané, že klíčovým důvodem, jenž vedl ke změně organizační struktury Sekce zdravotnických prostředků byla vysoce neuspokojivá situace, spočívající v nahromadění desetitisíců nevyřízených žádostí o notifikaci zdravotnického prostředku na Odboru registrace a notifikace – Oddělení notifikace zdravotnických prostředků, jenž právě spadl pod Sekci zdravotnických prostředků. Systemizací proto bylo za účelem zefektivnění práce při vyřizování dotčených žádostí, přistoupeno ke změně dosavadní organizační struktury Sekce zdravotnických prostředků tak, že došlo k jejímu zjednodušení odstraněním jednoho stupně (mezistupně) řízení, a to konkrétně Ředitelky Sekce (tj. služebního místa žalobkyně). Dále samotná Sekce zdravotnických prostředků (135) byla přejmenována na Odbor zdravotnických prostředků (OZP 13000), podstatným však je, že z původních šesti oddělení spadajících pod Sekci (Oddělení právní podpory 1353; Oddělení vigilance 1355; Oddělení klinického hodnocení zdravotnických prostředků 1351; Oddělení vyhotovení odborných posudků a certifikátů volného prodeje 135220; Oddělení notifikace zdravotnických prostředků; Oddělení registrace osob 135230; přičemž poslední čtyři oddělení spadaly pod Odbor registrace a notifikace 1352); došlo k jejich redukci, když provedenou změnou zbyla jen čtyři oddělení, to Oddělení notifikace zdravotnických prostředků 13010; Oddělení klinického hodnocení a vigilance 13030; Oddělení právní podpory 13040; Oddělení registrace osob a odborných posudků 13020; a všechna tato oddělení byla podřazena pod nově zřízený Odbor zdravotních prostředků 13000, jenž byl podřízen přímo Ředitelce SÚKLu. Soud tedy akcentuje, že důvodem pro přijetí systemizace byly v řízení prokázané vážné nedostatky v činnosti jednoho z oddělení

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Sekce zdravotnických prostředků. Systemizací sice bylo zrušeno služební místo žalobkyně, nicméně se jednalo o důsledek systemizace a nikoli o její důvod. Jelikož důvodem, pro který byla systemizace přijata bylo bezesporu zeštíhlení organizační struktury Sekce zdravotnických prostředků za účelem zvýšení efektivity vyřizování žádostí o notifikaci, kdy vysoké množství nedodělků těchto žádostí negativně rezonovalo v celém rezortu Ministerstva zdravotnictví. Logickou a zcela opodstatnitelnou součástí systemizace bylo i vyčlenění v rámci struktury nově vzniklého Odboru zdravotnických prostředků (jehož agenda byla zúžena snížením počtu oddělení) a jeho přímé napojení na Ředitelku SÚKLu, která touto změnou získala přímou kontrolu nad jeho činností a mohla tak urychleně a bezprostředně reagovat a přijímat opatření směřující k řádnému vyřízení nedodělků. Soud je přesvědčen, že provedená systemizace sledovala legitimní cíl, jímž byla snaha maximálně zefektivnit činnost vyřizování žádostí o notifikaci zdravotnického prostředku, z hlediska efektivity fungování nového nastavení řízení soud shledává redukci jednoho z mezičlánků v řízení problematického oddělení za zcela logické a smysluplné rozhodnutí. Správními orgány deklarovaný cíl systemizace, tj. zeštíhlení a zefektivnění činnosti (zejména při vyřizování nedodělků žádostí o notifikaci) tak, dle názoru soudu, byl jejím provedením zcela naplněn. Soud dává žalovanému za pravdu, že nastavení jednotlivých aspektů organizační struktury státní služby představuje jeden ze způsobů vládnutí, při němž vrcholný orgán výkonné moci může realizovat vlastní představu o optimálním a hospodárném výkonu působnosti služebních úřadů. Do úvahy správních orgánů ohledně úpravy konkrétní podoby organizační struktury a personálního obsazení jednotlivých oddělení, odborů atp., nepřísluší správní justici zasahovat, s výjimkou excesů, jež soud v dané věci nezjistil. Uvedené organizační změny vyplynuly nejen z příloh k žádosti o schválení systemizace, nýbrž i z porovnání grafického znázornění organizačních struktur prvostupňového správního orgánu platných jak před schválenou systemizací (platných od 1. 10. 2018), tak po jejím schválení (platných od 1. 1. 2019).

44. Co se týče samotného procesu přijetí sporované systemizace, návrh na schválení systemizace byl předložen Vládě ČR prostřednictvím státního tajemníka, jemuž byla adresována Žádost o schválení systemizace k 1. 1. 2019 a její postoupení k projednání a schválení Vládou ČR ze dne 4. 10. 2018. Žádost byla vypracována Ředitelkou SÚKLu; v žádosti bylo ke změnám v Sekci zdravotnických prostředků uvedeno, že je nutno v tomto případě zjednodušit a zefektivnit stávající strukturu řízení, tudíž že dojde ke sloučení několika oddělení a zrušení místa Ředitelky a místo něj bude vytvořena další řadová pozice, která se bude moci podílet na aktivním vyřizování několika desítek tisíc doposud dlouhodobě nevyřízených úkonů; navrhuto tak bylo zrušení Sekce s tím, že její problematiku bude zastřešovat 4. oddělení a to bude podřízeno přímo Ředitelce SÚKLu. Součástí žádosti byla příloha č. 1 – Změny v návrhu systemizace SÚKL s účinností od 1. 1. 2019, kde se ke zrušení Sekce podává, že se odbor registrace a notifikace ZP (zdravotních prostředků) bude nazývat Odbor zdravotnických prostředků; nově bude mj. zřízeno Oddělení registrace osob a odborných posudků – ROP. Zrušené služební místo SSM475 Vrchní rada/Ředitel SZP (tj. služební místo žalobkyně) a místo něj bude *vytvořeno další služební místo SSM630 (služební místo ostatní zaměstnanci) pod nově zřízenou OJ 135240 Oddělení registrace osob a odborných posudků – ROP, které se bude moci podílet na aktivním vyřizování několika desítek tisíc doposud dlouhodobě nevyřízených úkonů.* Z usnesení vlády ČR ze dne 29. 11. 2018 č. 783 o systemizaci služebních a pracovních míst podle zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, s účinností od 1. 1. 2019, vyplývá, že Vláda ČR schválila návrh systemizace služebních a pracovních míst podle § 17 zákona o státní

službě, dle podoby v části III. materiálu čj. 954/18 a v jejich přílohách 1 až 3, s úpravou podle připomínek vlády, kdy vláda v čl. II. bod 1. písm. a) uložila, mj. vedoucímu ústředního správního orgánu, řídit se systemizací služebních a pracovních míst ve služebních úřadech. Žádný z účastníků netvrdil, že by v době dle § 17 odst. 3 zákona o státní službě došlo ke změně předmětné systemizace ve vztahu ke služebnímu místu žalobkyně. Žalobkyně sporovala zákonnost procesu schvalování systemizace, soud však shora popsany postup přijetí systemizace, jež plyne i ze správního spisu, posoudil jako zcela souladný se zákonem a podzákonnými předpisy. Proto soud pro zjevnou nadbytečnost nepřistoupil na žalobkyní navrhovaný postup, aby vyzval žalovaného k předložení systemizace opatřené vlastnoručními podpisy státního tajemníka a ministra zdravotnictví. Rovněž tak soud pro nadbytečnost neprovedl dokazování za účelem zjištění osoby, která podepsala průvodní dopis ze dne 22. 11. 2018, jelikož žalobkyně nenamítala nezákonnost tohoto úkonu, toliko vytykala že se nejedná o podpis ředitelky S.. Soud k této výtce toliko doplňuje, že je zřejmé, že žádost podepsala osoba zastupující ředitelku, když u jejího vlastnoručního podpisu je připojen dovětek „v.z.“, tj. v zastoupení.

45. Předmětná systemizace se promítla do služebního předpisu č. 13/2018 Organizační změny ve služebním úřadu a Organizačním řádem SÚKL pro rok 2019, jímž byla provedena i vnitřní organizační změna, tj. v čl. II – Organizační změny písm. A) bod I. došlo ke zrušení místa SSM475 představený (ředitel Sekce zdravotnických prostředků), a vytvoření nového služebního místa SSM630 (ostatní zaměstnanci) v Oddělení registrace osob a odborných posudků. Soud na tomto místě konstatuje, že shora uvedený zjištěný postup při přijímání systemizace neshledal rozporný s příslušnými právními předpisy, a to ani se Služebním předpisem náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 17. 3. 2017, kterým se stanoví pravidla předkládání systemizace služebních a pracovních míst, jejích změn, úprav a aktualizací, a návrhů organizační struktury a jejích změn ve služebním úřadu, kde v čl. 3 (Část druhá) v bodu (1) je uvedeno, že návrh služební orgán předkládá Ministerstvu vnitra prostřednictvím modulu OSYS; součástí návrhu je průvodní dopis a komentář s odůvodněním návrhu viz bod (5) písm. a) a b). Na ústním jednání dne 28. 8. 2024 byly soudu ze strany žalovaného doloženy listiny prokazující tvrzení, že státní tajemník Ministerstva zdravotnictví předložil prostřednictvím náměstka ministra vnitra pro státní službu a modulu OSYS vládě příslušný návrh systemizace (viz dopis ze dne 9. 10. 2018 a sjetiny z počítačových aplikací – Seznam akcí a Historie dokumentu); uvedené podporuje i skutečnost, že Ředitelka SÚKL státnímu tajemníkovi zasílala žádost k předložení jejího návrhu vládě (v souladu se služebním předpisem) a že vláda jej přijala a usnesením jej schválila. Soud k této námitce dodává, že z čl. 3 odst. 1 Služebního předpisu č. 3/2017, kterým se stanoví pravidla předkládání systemizace služebních a pracovních míst, jejích změn, úprav a aktualizací, a návrhů organizační struktury a jejích změn ve služebním úřadu, ve znění Služebního předpisu náměstka ministra vnitra č. 2/2018 ze dne 28. 8. 2018, platí: že „*Návrh předkládá služební orgán Ministerstvu vnitra prostřednictvím modulu OSYS.*“ V souladu s výše uvedeným žalovaný ve svém rozhodnutí, č.j. MZDR 7517/2019-20/PER, ze dne 23. 11. 2020 k námitce žalobkyně uvedl, že: „*Z dokumentů založených ve spisu, a to Žádosti o schválení systemizace k 1. 1. 2019 a její postoupení k projednání a schválení vládou ČR, č.j. SÚKL339082/2018 ze dne 4. října 2018 a Žádosti o schválení systemizace k 1. 1. 2019 a její postoupení k projednání a schválení vládou ČR, sp. zn. SÚKL392746/2018 ze dne 22. listopadu 2018, je přitom zjevné, že dokumenty ohledně návrhu systemizace ve Státním ústavu pro kontrolu léčiv byly vždy adresovány k rukám státního tajemníka v ministerstvu zdravotnictví, který je nutně z logiky věci musel schválit předtím, než*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

tyto byly předloženy dále příslušným ministerstvům k vypracování návrhu systemizace pro schválení vládou ČR.“ S výše uvedeným názorem žalovaného se soud ztotožňuje. Pokud žalobkyně poukazovala na dva rozdílné návrhy systemizace s tím, že není zřejmé, jaký návrh byl nakonec Vládou ČR přijat, soud tuto argumentaci žalobkyně posoudil jako ryze účelovou, když ve správním spise je založen toliko jeden návrh systemizace, jenž obsahově plně odpovídá jak provedeným organizačním změnám ke dni 1. 1. 2019 ve struktuře prvostupňového správního orgánu, tak organizačnímu řádu SÚKLu. Nad to žalobkyně soudu nepředložila jiný návrh systemizace, jež měl být, dle jejího tvrzení skutečně přijat. Neprokázané tvrzení žalobkyně ohledně jiné verze přijatého návrhu systemizace tak zůstává v rovině spekulace. Soud tedy opakuje, že v dané věci má za prokázané, že návrh systemizace založený ve správním spise byl předložen služebním orgánem Ministerstvu vnitra prostřednictvím modulu OSYS, řádně prošel schvalovacím postupem a byl schválen Vládou ČR, tudíž soud má námitku žalobkyně, že ve spise by měl být založen schválený návrh systemizace s podpisy státního tajemníka a ministra zdravotnictví, za zcela nedůvodnou.

46. Tedy soud uzavírá, že jednak důvod pro přijetí systemizace, a rovněž tak i samotný postup při schvalování systemizace a organizační struktury prvostupňového správního orgánu považuje za zcela souladné se zákonem.
47. Soud v této souvislosti rovněž konstatuje, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ve vztahu k žalobním námitkám, v nichž žalobkyně vytýkala žalovanému, že se odmítl zabývat jejími námitkami týkajícími se vad systemizace. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl právní názor, že správní orgánům nenáleží přezkum zákonnosti usnesení vlády, kterým byla schválena systemizace, a že systemizaci a změnu organizační struktury podle zákona o státní službě jsou oprávněny přezkoumávat pouze správní soudy, a nikoliv správní orgány. Soud se neztotožňuje s právním názorem uvedeným žalovaným, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2023, č. j. 4 Ads 160/2021-33, Nejvyšší správní soud přezkoumával rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného vydané na základě systemizace a navazujících organizačních změn. Nejvyšší správní soud konkrétně v bodě 43 uvedl, že správní orgán se řádně zabýval v odvolání vznesenou námitkou diskriminace a účelovosti systemizace: *„Úkolem správních orgánů bylo prokázat, zda došlo ke zrušení služebního místa představeného, což řádně opatřeními a ve správních rozhodnutích vyjmenovanými dokumenty učinily. Správní orgány proto na základě výše specifikovaných listinných podkladů mohly na základě toho také posoudit, zda lze stěžovatele odvolat ze služebního místa představeného – ředitel Ústředního inspektorátu Drážní inspekce s účinností od 1. 1. 2020 podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. A rovněž mohly na podkladě těchto listinných podkladů kvalifikovaně uvážít, zda zrušení stěžovatelova místa splňuje zákonné požadavky, včetně toho, zda změny v systemizaci nebyly svévolné či diskriminační a adresné. Přitom dospěly k závěru, že tomu tak nebylo. Nejvyšší správní soud se tudíž zcela ztotožňuje se závěrem městského soudu, že správní orgány shromáždily nezbytné listinné důkazy a tyto řádně posoudily, aniž by tyto hodnotily izolovaně a vytržené z kontextu, a tudíž vycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.“* (srov. dále též body 47 a 50). Judikatura Nejvyššího správního soudu tak dovodila, že správní orgány jsou oprávněny posoudit, zda změny v systemizaci nebyly svévolné či diskriminační a adresné. Soud nicméně konstatuje, že se správní orgán k námitkám žalobkyně svým způsobem vyjádřil (neopominul je), byť nesprávně, když měl námitky žalobkyně týkající se účelovosti systemizace věcně posoudit. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou

námítku účastníka řízení vypořádat zcela. Pokud však vyloží, proč se s danou námítkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil zcela mylný a nepřijatelný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Soud v tomto případě neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť žalovaný na uvedené námítky žalobkyně reagoval.

48. Předmětem posouzení je v dané věci dále otázka, zda systemizace a jí provedená změna organizační struktury sledovaly legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu, a to v rozsahu vznesených žalobních bodů (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 423/2019 a sp. zn. 2 As 68/2017). K uvedenému soud doplňuje, že v zásadě je vyloučeno, aby organizační změna byla provedena za účelem větší efektivity organizace práce jakožto manažerské rozhodnutí a zároveň, aby hlavním důvodem byla účelovost jednání, či diskriminace nebo šikana vůči konkrétnímu státnímu zaměstnanci.
49. Žalobkyně konkrétně k provedené systemizaci namítá, že její návrh obsahuje nepravdivé údaje, nepravdivost odůvodnění systemizace spočívá dle jejího názoru v tom, že důvodem zrušení místa žalobkyně je vytvoření nového místa, které se bude podílet na vyřizování tisíců nevyřízených žádostí. Tvrzení o tisících nevyřízených žádostech se dle žalobkyně nezakládá na pravdě a žalobkyně to dokládá Příkazem ředitele č. 791/2018 ze dne 13. 9. 2018. Jak již soud uvedl shora, dospěl k jednoznačnému ale opačnému názoru, že mimo jiné i z Příkazu ředitele č. 791/2018 vyplývá, že: *„Ke dni 20. 8. 2018 je v RZPRO ve stavu podáno celkem: 39.428 žádostí o notifikaci podle § 33 (probíhá příprava postupu urychleného zpracování); 863 žádosti o notifikaci ZP podle § 31 (probíhá přednostní zpracování); 404 ohlášení změny údajů osoby (bude zahájeno přednostní zpracování neprodleně po nápravě chybné funkcionality v modulu osob RZPRO); veškerá ohlášení osoby a činnosti po lhůtě byla zpracována, v RZPRO jsou nyní pouze ohlášení nová, podána v měsíci srpnu 2018 a dále zpracovávána v zákonné lhůtě.“* Soud poukazuje na to, že žalobkyně v žalobní námítce účelově zaměňuje dva různé typy žádostí, které byly Odborem notifikace a registrace před systemizací vyřizovány. Dané oddělení totiž vyřizovalo jednak žádosti o notifikaci zdravotnických prostředků, v jejichž vyřizování byly zjištěny značné problémy (39.428 nedoděleků); a rovněž tak zde byly vyřizovány žádosti o registraci, které sice také vykazovaly nedodělky, ale toliko v řádu stovek nevyřízených žádostí (404).
50. Ze správního spisu, a to z odůvodnění komentáře k návrhu - Změny v návrhu systemizace Státní ústav pro kontrolu léčiv s účinností od 1. 1. 2019 vyplývá, že: *„reorganizace zrušené OJ 135 Sekce zdravotnických prostředků – SZP, kdy je nezbytné zefektivnit a zjednodušit stávající strukturu řízení – dochází ke sloučení několika oddělení přímo podřízených OJ 1352 Odbor zdravotnických prostředků – OZP a zrušení služebního místa SSM475 Vrchní rada/Ředitel SZP a namísto toho vytvoření dalšího služebního místa SSM630 (služební místo ostatní zaměstnanci) pod nově zřízenou OJ 135240 Oddělení registrace osob a odborných posudků – ROP, které se bude moci podílet na aktivním vyřizování několika desítek tisíc doposud dlouhodobě nevyřízených úkonů.“* ke zřízení nového řadového místa dle systemizace, a navíc určeného pro žalobkyni došlo v nově vytvořeném Oddělení registrace osob a odborných posudků – ROP. Soud z Organizačního řádu SÚKL platného

od 1. 1. 2019 zjistil, že agenda notifikací žádostí zůstala plně v Oddělení notifikací; Oddělení registrace osob a odborných posudků dle výčtu agend nevykonávalo agendu vedení správních řízení o notifikaci, změně notifikace atp. Soud tedy přitakává žalobkyni v tom, že k personálnímu posílení nedošlo, jak by se z logiky věci (vlivem vysokého počtu nedodělků) dalo očekávat v Oddělení notifikace zdravotnických prostředků, nýbrž žalobkyně personálně posílila Oddělení registrace osob a odborných posudků, které nevykazovalo alarmující nedostatky ve své činnosti. Nicméně nelze tvrdit, že návrh systemizace obsahoval nepravdivý údaj, jelikož u nově zřízeného místa žalobkyně bylo uvedeno, že „*se bude moci podílet*“ na vyřizování žádostí o notifikaci. Již z jazykového hlediska je zřejmé, že sloveso „*moc*“ presumuje možnost nikoli povinnost. Soud upozorňuje na vyjádření žalovaného na ústním jednání, který vysvětlil, že je běžnou praxí správního orgánu, že si jednotlivá oddělení vzájemně vypomáhají. Námitku žalobkyně ohledně nepravdivého údaje v systemizaci tak soud shledal nedůvodnou.

51. Účelovost zvoleného postupu a diskriminační jednání vůči své osobě žalobkyně spatřovala rovněž ve skutečnosti, že před zrušením služebního místa ředitelky Sekce zdravotnických prostředků na žalobkyni byl vyvíjen nátlak, aby z této pozice odstoupila.
52. Soud konstatuje, že žalobkyně sice namítala diskriminaci vůči její osobě, neuvedla ovšem z jakého důvodu (např. z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru) s ní mělo být zacházeno odlišně než s ostatními zaměstnanci SÚKL. Soud odkazuje na vypořádání námítky účelovosti přijetí systemizace v odstavci 43. tohoto rozsudku a již jen stručně uvádí, že námitku žalobkyně posoudil čistě jako námitku účelovosti postupu služebního orgánu, který sledoval nezákonný účel, tj. odstranění žalobkyně z funkce Ředitelky Sekce zdravotnických prostředků prostřednictvím systemizace. Žalobkyně dle názoru soudu předešla v žalobě skutečnosti, jež vykazují jisté nestandardnosti v postupu správních orgánů vůči ní před přijetím systemizace (výzvy k odstoupení), přesto ani tvrzení žalobkyně o tom, že před přijetím systemizace byla vystavena nátlaku, aby odstoupila z místa Ředitelky není způsobilé s ohledem na deklarované a v řízení prokázané cíle systemizace přivodit nezákonnost systemizace samotné; neboť systemizace jako taková nebyla *a priori* namířena proti žalobkyni; jinými slovy řečeno systemizace rozhodně nebyla účelovostí svého postupu namířena přímo proti osobě žalobkyni; nejednalo se tak o akt libovůle správních orgánů.
53. Žalobkyně dále namítala, že návrh roční systemizace nebyl projednán s odborovou organizací z důvodu její neusnášeníschopnosti. Žalobkyně namítala, že se tak stalo v rozporu s § 129 odst. 3, § 130, § 132 odst. 1, 2, 3, a 5 zákona o stání službě. Žalobkyně uvedla, že schválení interního předpisu – organizačního řádu po přijetí usnesení vlády č. 783, který byl schválen odborovou organizací, nelze směřovat s projednáním návrhu systemizace před předložením vládě. V průběhu řízení dosud nebylo objasněno, z jakého důvodu se stala odborová organizace v inkriminovaném období neusnášeníschopnou, tato okolnost je dle žalobkyně další skutečností, která vzbuzuje pochybnosti o účelovosti systemizace. Soud ověřil, že původní návrh systemizace označený jako Žádost o schválení systemizace k 1. 1. 2019 a její postoupení k projednání a schválení Vládou ČR ze dne 4. 10. 2018 nebyl projednán s odborovou organizací SÚKL s odůvodněním, že tato nebyla v rozhodné době usnášeníschopná. Finální návrh systemizace označený jako Žádost o schválení systemizace k 1. 1. 2019 a její postoupení k projednání a schválení Vládou ČR ze dne 22. 11. 2018 ovšem s odborovou organizací SÚKL projednán byl. Vzhledem ke

skutečnosti, že finální návrh systemizace, jenž byl Vládou ČR projednán a schválen, s odborovou organizací projednán byl, nelze postup prvostupňového správního orgánu označit za nezákonný.

54. Žalobkyně namítala podjatost ředitelky SÚKL I. S., v této souvislosti namítala, že právní úprava obsažena v § 14 odst. 3 zákona o státní službě je protiústavní, když porušuje čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Soud konstatuje, že touto námitkou se již zabýval 11. senát zdejšího soudu, který ve svém rozhodnutí č.j. 11 Ad 8/2019-42 ze dne 17. 10. 2019 konstatoval následující: *„Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že pro posouzení této námitky je nutno upřednostnit zvláštní právní úpravu, konkrétně ustanovení § 14 odstavce 3 a 4 zákona o státní službě. Podle § 14 odstavec 3 zákona o státní službě může vedoucí služebního úřadu pověřit výkonem svých pravomocí svého zástupce, ovšem s výjimkou rozhodování ve věcech odvolání ze služebního místa představeného. Obdobné omezení platí i podle odstavce 4 upravujícího výkonu pravomoci vedoucího služebního úřadu v době jeho nepřítomnosti – ani v tomto případě zástupce není oprávněn k výkonu pravomoci ve věcech odvolání ze služebního místa představeného. Je proto zřejmé, že ve věci vydání rozhodnutí o odvolání žalobkyně ze služebního místa představeného zákon neumožňuje, aby pravomoc ředitelky SÚKL převzala – byť dočasně – jiná osoba.“* Soud se s výše uvedeným názorem 11. senátu ztotožňuje a konstatuje, že s ohledem na právní úpravu v § 14 odst. 3 zákona o státní službě: *„Vedoucí služebního úřadu může pověřit výkonem svých pravomocí, s výjimkou rozhodování ve věci přijetí do služebního poměru, jmenování na služební místo představeného, odvolání ze služebního místa představeného nebo skončení služebního poměru, svého zástupce.“*, nemohla být z projednávání a rozhodování dané věci vyloučena vedoucí služebního úřadu I. S.. Námitku protiústavnosti § 14 odst. 3 zákona o státní službě, žalobkyně uvedla pouze v míře obecnosti, soud proto rovněž pouze v míře obecnosti konstatuje, že § 14 odst. 3 zákona o státní službě neshledal protiústavním a porušujícím čl. 36 Listiny základních práv a svobod.
55. Žalobkyně dále namítala podjatost P. Š., vedoucího oddělení personálního a vzdělávacího v SÚKL, a R. M.. Žalobkyně namítala, že žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu vůbec nevypořádal s námitkou žalobkyně o tom, že prvostupňový orgán nesplnil svou povinnost uvedenou v § 14 odst. 5 správního řádu a bezodkladně neurčil za P. Š. jinou úřední osobu, která není ve vztahu podřízenosti, žalovaný neshledal vadnou ani skutečnost, že P. Š. komunikoval s žalobkyní v řízení nadále, ačkoli byl z projednávání řízení vyloučen. Soud konstatuje, že žalovaný se námitkami podjatosti a souvisejícími zabýval na straně 13 až 16 napadeného rozhodnutí, na které soud pro úplnost odkazuje. Konkrétně k námitkám žalobkyně týkajících se podjatosti P. Š. žalovaný uvedl, že vzhledem k vyloučení P. Š. z projednávání a rozhodování ve věci dne 10. ledna 2022, P. Š. se v dalším řízení podílel pouze na takových úkonech, které nemají vliv na výsledek tohoto řízení, když žalobkyni pouze poskytoval informace související s řízením a jejím dalším postavením. Dále žalovaný na straně 15 uvedl: *„Odvolací orgán již ve svém předchozím rozhodnutí č.j. MZDR 38660/2021-6/PER ze dne 22. prosince 2021 na straně 12 odůvodnění konstatoval, že dle § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje, a že oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena. Správní řád však nestanoví žádné povinné formální náležitosti takového záznamu, z logiky věci by z něj však mělo být možné identifikovat oprávněnou úřední osobu...Ze spisového materiálu odvolací orgán zjistil, že správní orgán I. stupně pravidelně na jednotlivých*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

písemnostech uvádí údaje o tom, která osoba „vyřizuje“ či rozhoduje danou věc, resp. provádí příslušný úkon. Nad rámec toho správní orgán I. stupně provedl jednoznačné vymezení úředních osob dne 10. ledna 2022 záznamem č.j. SÚKL 5885/2022...“ Soud konstatuje, že výše uvedené vypořádání námítky žalobkyně ohledně toho, že prvostupňový orgán bezodkladně neurčil za P. Š. jinou úřední osobu, považuje soud za zcela dostačující, a s tímto vypořádáním se ztotožňuje. Soud považuje za rozhodující, že P. Š. byl dne 10. 1. 2022 prvostupňovým orgánem z řízení vyloučen, přičemž žalovaný vyčerpávajícím způsobem vypořádal i námítky žalobkyně související.

56. K námitce podjatosti R. M. žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí uvedl následující: *„Rovněž tak odvolací orgán vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení považuje za dostačující zdůvodnění obsažené v uvedeném Sdělení, z jakých důvodů byl učiněn závěr o tom, že není dán důvodný předpoklad, že JUDr. M. má s ohledem na svůj poměr k věci nebo k účastníci řízení takový zájem pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, a tedy že není dán důvod pro její vyloučení ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Nelze též pominout, že účastnice řízení namítá ve své podstatě „pozitivní podjatost“ dotčené úřední osoby JUDr. M., tedy že z důvodu přátelství s účastní řízení by tato nemusela vůči účastníci řízení postupovat nestranně, přičemž s dosavadního průběhu celého řízení nevyplynulo, že by ze strany JUDr. M. bylo vůči účastníci řízení postupováno ať už příznivěji či negativněji, než by bylo zacházeno s jinou osobou v obdobném postavení jako se nachází odvolatelka.“* Žalobkyně v této souvislosti v žalobě namítala, že žalovaný se vůbec nezabýval její námitkou, že pokud usnesení a následné sdělení o vypořádání námítky žalobkyně o podjatosti R. M. vydal podjatý P. Š., je takový úkon nezákonný a nepřezkoumatelný. Soud na tomto místě uvádí, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námítky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námítky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Žalovaný tak dle názoru soudu vypořádal základní námítku podjatosti úředních osob P. Š. a R. M. dostačujícím způsobem. Žalobkyně ani v žalobě netvrdila, jakým způsobem bylo do její právní sféry negativním způsobem zasaženo v souvislosti s tím, že prvostupňový správní orgán neshledal její kamarádku (jak sama v žalobě uvedla) R. M. za podjatou osobu. Soud tak shledal námítky žalobkyně k podjatosti úředních osob P. Š. a R. M. za nedůvodné.
57. Co se týče námítky předčasnosti prvostupňového rozhodnutí, soud konstatuje následující. Žalobkyně konkrétně namítala, že rozhodnutím žalovaného datovaného dnem 3. 2. 2022, č. j. MZDR 4317/2022-2/PER, bylo bez dalšího zrušeno rozhodnutí SÚKL ze dne 18. 8. 2021 o zařazení mimo výkon služby a řízení bylo zastaveno, toto rozhodnutí však bylo vydáno až dne 7. 3. 2022. Žalobkyně uvedla, že do 7. 3. 2022 zůstávalo v platnosti a účinnosti prvostupňové rozhodnutí ze dne 18. 8. 2021 o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů a pokud za daného právního stavu bylo vydáno dne 24. 2. 2022 prvostupňové rozhodnutí, jednalo se dle žalobkyně o rozhodnutí předčasné. Soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2022 č. j. MZDR 4317/2022-2/PER, skutečně nabylo právní moci až dne 9. 3. 2022 doručením žalobkyni. Nicméně tímto rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí služebního orgánu ze dne 18. 8. 2021 o zařazení žalobkyně mimo výkon služby, zatímco rozhodnutí služebního orgánu ze dne 28. 7. 2021,

kterým byla žalobkyně odvolána ze služebního místa představené bylo žalovaným zrušeno již rozhodnutím ze dne 22. 12. 2021. Dle názoru soudu, tak prvostupňový správní orgán byl za uvedeného procesního stavu oprávněn vydat prvostupňové rozhodnutí dne 24. 2. 2022, kterým byla žalobkyně opětovně odvolána ze služebního místa představené a zároveň výrokem II. rozhodnout o zařazení žalobkyně na pozici právník REG. Tudíž prvostupňový správní orgán nemusel vyčkat na vydání rozhodnutí žalovaného, č. j. MZDR 4317/2022-2/PER, ze dne 3. 2. 2022, kterým žalovaný zrušil toliko rozhodnutí služebního orgánu o zařazení žalobkyně mimo výkon služby.

58. V souvislosti s výše uvedenou námitkou žalobkyně rovněž namítala, že v důsledku předčasnosti vydání prvostupňového rozhodnutí dne 24. 2. 2022 nemohlo být vzato v úvahu volné místo vedoucího právního oddělení v Odboru zdravotnických prostředků, které bylo minimálně od 1. 3. 2022 volné a potenciálně vhodné. Žalobkyně rovněž namítala, že služebnímu orgánu již v době rozhodování bylo známo, že dojde k uvolnění služebního místa Vedoucí právního oddělení na Odboru zdravotnických prostředků, tedy na útvaru, jehož byla žalobkyně před zrušením jejího služebního místa představenou, neboť k podání žádosti o skončení služebního poměru paní J. N. došlo 7. 2. 2022 a k 1. 3. 2022 již J. N. nebyla státním zaměstnancem SÚKL. Dle žalobkyně tak podklad Přehled volných služebních míst ve 14. platové třídě v SÚKL ke dni 1. 3. 2022 nebyl úplný, a tedy je vadný. Soud konstatuje, že dle čl. 62 odst. 3 Metodického pokynu č. 2/2019 náměstka ministra vnitra pro státní službu, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, platí, že: *„Rozhodnutí o převedení musí být rovněž založeno na relevantních podkladech, které budou jako podklady pro vydání rozhodnutí součástí spisového materiálu – jde o podklady, které budou dokládat počet a druh volných služebních míst v témže služebním úřadě, tzn. jejich seznam (např. formou seznamu se specifikací volných služebních míst nebo výpisu z evidence obsazovaných služebních míst informačního systému o státní službě, popř. z personálního systému), přičemž konkrétní podklad musí dokládat, jaká konkrétní volná služební místa jsou aktuálně (v době rozhodování) k dispozici; je-li však služebnímu orgánu známo, že nějaké služební místo v době rozhodování ještě neexistuje, ale že bude existovat v době převedení, měl by je do svých úvah zahrnout“* (pozn. potvrzení provedeno soudem). Služebnímu orgánu v době vydání prvostupňového rozhodnutí dne 24. 2. 2022 muselo být známo, že dojde k uvolnění služebního místa Vedoucí právního oddělení na Odboru zdravotnických prostředků, měl pak toto místo zahrnout do podkladů pro vydání rozhodnutí, tj. do tabulky Přehled volných služebních míst ve 14. platové třídě v SÚKL ke dni 1. 3. 2022. V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný výše uvedenou námitkou žalobkyně zabýval nedostatečně, kdy pouze uvedl: *„Podle § 73 zákona o státní službě služební poměr může skončit na základě písemné žádosti státního zaměstnance, přičemž v takovém případě služební poměr skončí uplynutím doby uvedené v rozhodnutí. Rozhodnutí o skončení služebního poměru se dle uvedeného ustanovení zákona o státní službě vydá tak, aby služební poměr skončil do 60 dnů ode dne podání žádosti. Ke dni 1. března 2022 tudíž uvedené služební místo nemuselo být neobsazené. Dále je též třeba zmínit, že u služebních míst představených zpravidla bude existovat zájem ne vypsání výběrového řízení, a tedy na transparentním obsazení takové pozice, neboť může existovat více státních zaměstnanců, pro které může být takové místo vhodné (k tomu viz článek 62 odst. 6 metodického pokynu č. 2/2019)...považuje odvolací orgán za nadbytečné zabývat se dokazováním toho, zda správnímu orgánu I. stupně muselo být z jeho úřední činnosti známo, že od 1. března 2022 bude v SÚKL volné služební místo „vedoucí Oddělení právní podpory OZP (PPZ) v Odboru zdravotnických prostředků“, které zastávala J. N., protože nebudou provedeny ani odvolatelkou navržené důkazy*

výslechem Jany Neradové a založením její žádosti o skončení služebního poměru do spisu“. Soud předně upozorňuje na vágně formulované odůvodnění této námitky žalovaným, neboť z něj není zřejmé, zda se u správního orgánu fakticky vyskytuje vícero státních zaměstnanců vhodných na obsazení dotčené pozice vedoucího, a proto se bude přistupovat k výběrovému řízení či se jedná o nepodložený předpoklad (pouhou obecnou úvahu) žalovaného. Rozhodně však v odůvodnění absentuje úvaha správního orgánu, z níž by vyplývalo, zdali by tato pozice byla vhodným služebním místem (i) pro žalobkyni. Zároveň soud upozorňuje, že čl. 62 odst. 6 Metodického pokynu č. 2/2019 náměstka ministra vnitra pro státní službu, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, míří na situace, kdy volné služební místo by se jevílo jako vhodné pro více státních zaměstnanců, pak metodický pokyn doporučuje vyhlásit na dané služební místo výběrové řízení. Prvostupňový správní orgán, jak vyplývá z citovaného textu odůvodnění dané služební místo Vedoucí právního oddělení na Odboru zdravotnických prostředků v rozporu s čl. 62 odst. 3 Metodického pokynu při zařazení žalobkyně vůbec nevzal v úvahu při výběru vhodného místa. Soud tak shledal námitku žalobkyně ohledně neúplnosti podkladu (Přehled volných služebních míst ve 14. platové třídě v SÚKL ke dni 1. 3. 2022), tj. nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pro rozhodnutí ve věci za důvodnou.

59. Žalobkyně dále namítala, že v období od 30. 12. 2021 do 9. 3. 2022 došlo k vyhlášení výběrových řízení na pozici Manažer mezinárodní agendy CAU v Sekci cenové a úhradové regulace a na pozici Vedoucí Oddělení úhrad zdravotnických prostředků, služební orgán tak měl postupovat podle čl. 3 odst. 1 a 3 Metodického pokynu č. 1/2019 náměstka ministra vnitra pro státní službu, kterým se stanoví podrobnosti k provádění výběrových řízení: *„(1) Služební orgán, popř. k tomu pověřená osoba, je (s výjimkou případů, kdy ZSS stanoví povinnost vždy vyhlásit výběrové řízení - viz článek 2 odst. 4 tohoto metodického pokynu) bezprostředně před vyhlášením výběrového řízení povinen nahlédnout do rejstříku státních zaměstnanců, zda se mezi státními zaměstnanci zařazenými mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 62 ZSS nenachází takový státní zaměstnanec, pro něhož by bylo obsazované služební místo vhodné. Takového státního zaměstnance by služební orgán na volné služební místo bez výběrového řízení převedl podle § 61 ZSS, resp. zařadil podle § 70 odst. 3 ZSS... (3) Pokud obsazované služební místo není pro žádného ze státních zaměstnanců zařazených mimo výkon služby z organizačních důvodů vhodné, služební orgán o této skutečnosti učiní záznam do spisu výběrového řízení, v němž stručně zdůvodní, proč státního zaměstnance zařazeného mimo výkon služby z organizačních důvodů nepovažoval za vhodného pro zařazení na dané služební místo (to lze učinit například zařazením výpisu státních zaměstnanců zařazených mimo výkon služby z organizačních důvodů z rejstříku státních zaměstnanců s uvedením poznámek k jednotlivým státním zaměstnancům). Tento záznam bude zpravidla tvořit první dokument spisu výběrového řízení. Pokud v rejstříku státních zaměstnanců podle zadaných kritérií žádný státní zaměstnanec zařazený mimo výkon služby z organizačních důvodů není uveden, služební orgán o této skutečnosti učiní záznam do spisu výběrového řízení nebo do spisu výběrového řízení zařadí výstup z rejstříku státních zaměstnanců svědčící o této skutečnosti.“*
60. Soud konstatuje, že podle § 24 odst. 5 zákona o státní službě platí, že výběrové řízení se nekoná, postupuje-li se podle § 61 tohoto zákona, v posuzovaném případě by se jednalo o § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, tedy v důsledku zrušení služebního místa žalobkyně z důvodu změny systemizace. Rozhodnutím služebního orgánu ze dne 18. 8. 2021 byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby, do 29. 12. 2021 přitom čerpala

rodičovskou dovolenou, v období od 30. 12. 2021 do 24. 2. 2022 (tj. do doby vydání prvostupňového rozhodnutí) tedy byla zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů dle § 62 zákona o státní službě. Výběrové řízení na služební místo Manažer mezinárodní agentury CAU v Sekci cenové a úhradové regulace bylo vyhlášeno dne 24. 1. 2022 (což vyplývá z Oznámení o vyhlášení výběrového řízení ze dne 24. 1. 2022, č. j. SÚKL15874/2022), výběrové řízení na místo Vedoucí Oddělení úhrad zdravotnických prostředků bylo vyhlášeno dne 28. 1. 2022 (což vyplývá z Oznámení o vyhlášení výběrového řízení ze dne 28. 1. 2022, č. j. SÚKL20291/2022), k vyhlášení výběrových řízení tedy bezesporu došlo v období, kdy byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby. Soud na tomto místě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ads 205/2021-64 ze dne 29. 6. 2023, ve kterém se v bodě [24] a [25] konstatuje, že: „...Ustanovení § 24 odst. 5 přitom logicky předpokládá, že lze-li volné služební místo obsadit státním zaměstnancem, u kterého nastaly zákonem předvídané důvody pro převedení na jiné služební místo [v posuzované věci v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace § 60 odst. 1 písm. c) služebního zákona], výběrové řízení se nekoná a státní zaměstnanec se na uvolněné služební místo převede. Z ničeho přitom nelze dovodit, proč by tomu mělo být jinak v případě představeného, u kterého vznikl důvod k jeho převedení na jiné služební místo, a volného služebního místa představeného. Podstata služebního poměru, tj. vztahu zaměstnance a státu, je v obou případech stejná (viz § 6 služebního zákona), představený je pouze specifickým typem státního zaměstnance, disponujícím oprávněními uvedenými v § 9 odst. 1 služebního zákona. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že § 24 odst. 5 tohoto zákona se použije i na případy obsazování volného služebního místa představeného, neboť opačný výklad by zakládal mezi „řadovými“ státními zaměstnanci a představenými, nacházejícími se v typově zcela shodné situaci, ničím neodůvodněné rozdíly v přístupu k volným služebním místům. [25] Pokud jde o samotný výklad § 24 odst. 5 služebního zákona, ten jasně vymezuje situace, kdy se výběrové řízení **nekoná**. Jednou z nich je i situace, kdy služební orgán postupuje dle § 61 tohoto zákona. Zákonodárce v tomto ustanovení neužil slovní spojení „nemusí konat“, či nestanovil výjimky, za nichž se výběrové řízení i při naplnění hypotézy § 24 odst. 5 služebního zákona koná. Díkce zákona je tedy zcela jasná a bezrozporná a nenabízí žádný prostor pro její odlišnou interpretaci...“. Soud se s výše uvedeným závěrem Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a naopak pokládá za nesprávný názor žalovaného, který v žalobou napadeném rozhodnutí k námitce žalobkyně uvedl, že: „Ze zákona o státní službě nevyplývá služebnímu orgánu povinnost nevyhlášovat výběrová řízení na neobsazená služební místa z důvodu jejich možného budoucího obsazení státním zaměstnancem, jehož služební místo bylo zrušeno nebo jenž se nachází z jakéhokoli důvodu mimo výkon služby, ani povinnost (či možnost) již vyhlášené výběrové řízení z takového důvodu zrušit. Stejně tak služební orgán nemá ani povinnost zdůvodňovat, proč bylo výběrové řízení na služební místo vyhlášeno.“ Výše uvedený právní názor žalovaného je přitom v rozporu nejen s názorem Nejvyššího správního soudu, dle kterého vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo v situaci, kdy toto místo bylo možné obsadit postupem dle § 61 služebního zákona, je důvodem pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí (srov. též bod [28] výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ads 205/2021-64 ze dne 29. 6. 2023), nýbrž i v přímém rozporu s Metodickým pokynem č. 1/2019 náměstka ministra vnitra pro státní službu, kterým se stanoví podrobnosti k provádění výběrových řízení. Soud připomíná, že z citovaného čl. 3 odst. 1 a 3 Metodického pokynu č. 1/2019 náměstka ministra vnitra pro státní službu plyne, že služební orgán má *bezprostředně před vyhlášením výběrového řízení* povinnost zkontrolovat, zda neexistuje státní zaměstnanec postavený mimo výkon služby, pro

kterého by bylo služební místo, na jehož obsazení by se mělo nařídít výběrové řízení, vhodné. V posuzované věci tak měl služební orgán před vyhlášením dotčených výběrových řízení (dne 24. 1. 2022 a dne 28. 1. 2022) přezkoumat, zda služební místa, pro jejichž obsazení měl v úmyslu vypsát výběrové řízení, by pro žalobkyni byly/nebyly vhodnými, a teprve dospěl-li by k názoru, že se nejedná o vhodná služební místa pro žalobkyni, na tato vypsát výběrové řízení.

61. Soud tedy uzavírá, že zjistil, že správní orgány při vypsání výběrových řízení na volná služební místa jednak nepostupovaly v souladu s § 61 služebního zákona, a rovněž tak nedostatečně zjistily skutkový stav věci, a proto nezbyvá soudu než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. z důvodu nezákonnosti. Věc zároveň v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, v dalším řízení vázán.
63. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, náleží jí náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a odměnu a náhradu hotových výdajů právního zástupce. Odměna náleží celkem za 5 úkonů právní služby, a to příprava repliky k vyjádření ze dne 22. 11. 2022, převzetí a přípravu zastoupení, [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za vyjádření ve věci ze dne 26. 8. 2024, za účast na dvou ústních jednání dne 21. 8. 2024 a 28. 8. 2024 ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobkyně mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 23 570 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce. Soud uvádí, že právní zástupce žalobkyně soudu doložil záznam o jednání s klientem ze dne 9. 1. 2023, z něhož vyplývá pověření právního zástupce k vypracování vyjádření žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného ze dne 10. 11. 2022.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz,

Praha 28.08.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu